

ВАРНЕНСКИ ОКРЪЖЖЕНЪ ВЕСТНИКЪ



Официално издание на Окръжната Постоянна Комисия.

Телефонъ № 418.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ:

За общини задължителенъ	200 лева
За Учил. Настоятелства задължителенъ	100 .
За кооперации, църковни Настоятелства, турски у-ща и частни лица	50 .



Окр. агенция: ул. „Чирпанска“ 10. — Варна.

Бончо Д. Генчевъ

Закона за Държавния контролъ върху частнитъ застрахователни предприятия*).

Малкото мѣсто съ което разполагамъ въ колонитъ на Окр. вестникъ не ми позволява да направя единъ по обстоенъ прегледъ на влезлия въ сила отъ 15. V. н. г. законъ, но все пакъ, азъ ще опитамъ, колкото ми е възможно това, да запозная интересующитъ се отъ застрахователното дѣло съ него.

Съ този законъ, законодателя цели, преди всичко, създаването на единъ общъ Държавенъ Контроленъ Институтъ, който да следи за солидарността и справедливитъ действия на застрахователнитъ учреждения, биле тѣ чисто Български или пъкъ чуждестранни но имащи главни представителства и действащи у насъ (чл. 1 отъ закона)

Този Контроленъ Институтъ се състои отъ 10 члена които изцяло съставляватъ Съветъ, назначенъ отъ Г-на Министра на Финансиитъ; Тѣ се разпредѣлятъ така: Двама директори на акционерни и единъ директоръ на кооперативно застрахователни дружества, единъ посоченъ отъ Държавния университетъ представителъ на застрахователнитъ науки, Председателътъ на Върховния Съветъ на Труда—представляващъ Министерството на Търговията, Директора на Държавнитъ Дѣлгове—представляващъ Министерството на Финансиитъ. По единъ членъ отъ Върховния Касационенъ Сѣдъ и Управителния Съветъ на Българската Народна Банка, Директора и Администратора на Застрахователния Отдѣлъ на Българската

Централна Кооперативна Банка, като Директора по право е председателъ на цѣлия контроленъ съветъ (чл. 9 отъ закона).

Състава на този Контроленъ Съветъ, достатъчно добре говори, колко сериозно се е погледнало отъ страна на Държавата за защита интереситъ на застрахованитъ при разни дружества.

Съ влизането му още въ сила, този законъ, застави абсолютно всички, безразлично Български или чуждестранни дружества, да внесатъ като гаранция въ Българската Народна Банка 50% отъ математическитъ си резерви по клона Животъ и 40% най-малко отъ събранитъ премии по клона Пожаръ (чл. 6 отъ закона. За другитъ клонове тукъ нѣма да говоря). Това само повеление на закона, пакъ достатъчно красноречиво говори, че върху застрахователнитъ дружества и тѣхнитъ действия се започва едно горко и сериозно бдение въ интереса на клиентитъ на тези дружества.

Казахъ още въ началото на тази статия, че не ми е възможно да разгледамъ закона членъ по членъ, но съ извадкитъ отъ тия само споменати по горе два — три члена, азъ мисля, че заинтересованитъ напълно се досещатъ за строгостта му, и че напластеното по разни причини и по разни времена недовѣрие къмъ застрахователното дѣло, трѣбва вече съвършено да изчезне.

За да могатъ, пъкъ, отъ своя страна, застрахователнитъ дружества да се справятъ съ тези строги повеления на закона, ведно съ Контролния Съветъ и по единъ свой представителъ, изработиха общи тарифа за работа, като по силата на чл. 23 отъ сѣщия сложна тежка наказателни санкции за нарушителитъ и отклоненията отъ тези тарифи станаха вече невъзможни.

Заинтересованитъ вече, могатъ по свои съображения да избиратъ това или онова дружество,

*) Обнародванъ Държ. вестникъ бр. 91/26. VII 1926 г.

но тѣ, въ никой случай при избраното такова, нѣма да намерятъ по ефтини премии. Тази еднаквостъ на вноскитѣ, бесспорно, води и къмъ еднаквостъ на солидарността на дружеството. А то, въ миналото, когато се надпреварваха кое колко да намали премиятъ си за известенъ рискъ, много естествено е, че сами подбиваха; авторитета и интереситѣ си, и тѣхната солидностъ, ако следваха още този пътъ, неминуемо щеше да се намери предъ испытание, каквото нѣкой по нови дружества изпитаха и накрай се видѣха въ невъзможностъ да продължатъ съществуването си и пристѣпиха къмъ ликвидация.

Касиеръ-Деловодителя на една селска кооперация въ нашия окръгъ, ме моли съ писмо, да пиша за следния случай: „Преди шестъ години се застраховахъ за животъ при едно дружество за 10000 лв. и редовно поддържахъ застраховката си до края на 1926 год., като презъ това време съмъ внесълъ общо 3228 лв. Следъ изтичането на 1926 г. потърсихъ въ Варна агенцията на дружеството за да платя за 1927 г. но не намерихъ такава. Обървахъ се къмъ Дирекцията му въ София и тя ми отговори че дружеството било въ ликвидация и за това, трѣбвало да прата застрахователнитѣ си книжа заедно съ една подписана отъ мене разписка за да ми върнемо дружеството откупната стойностъ на полицата ми. Въпреки че азъ не търсехъ ликвидация, а на противъ искахъ да продължавамъ застраховката си, дружеството ми повърна 1600 лв. и съ това я ликвидира, т. е. брой ми само едва 50% отъ внесеното ми.“

— Да приятелю, вървамъ ти: Така вървѣха тези работи въ нѣкой дружества които постѣпваха както по горе казахъ. Това трѣбва да ни напомни поговорката че ефтеното месо и псетата го не ядѣтъ. Огъ тукъ натѣй, обаче, закона нѣма да остави такива дружества и интереситѣ на застрахованитѣ сж гарантирани вече напълно отъ самата Държава.

Накрай, следъ като мисля, че до нѣкъдѣ съмъ запозналъ читателитѣ си съ целта на Закона, апелирамъ къмъ всѣки добъръ българинъ, за общо и частно свое благо, да препорѣчва и търси застраховката, защото само тя е която до нѣкъдѣ може да ни даде въра въ утрешния день.

Българино, помогни си самъ, за да ти помогне и Богъ!

Варна, 14. VIII. 1927 г.

Следете и изпълнявайте окр. предписания на Постоянната Комисия.



Българска
Централна Коопер.

Банка
№ 53756
8. VIII 1927 г.
София.

Окръжно:

До Окръжната Постоянна
Комисия.

Въ гр. Варна.

Господа,

Много общини, преди да сж направили постѣпки за заемъ и преди да сж сигурни, че такъвъ ще имъ се разреши, сключватъ договори съ предприемачи и започватъ постройките на училищата си; други, имайки на разположение малко налични средства, сжщо така сключватъ договори и започватъ строежитѣ, разчитайки, че ако не имъ стигнатъ наличнитѣ средства, ще правятъ постѣпки за заемъ. Въ първия и втория случай, въ послѣдствие, отъ протеститѣ на предприемачитѣ, страдатъ интереситѣ на общинитѣ.

Предвидъ на гореизложеното, молимъ, наредете до общинитѣ въ окръга Ви, въ бъдаще да не започватъ строежи на училища и да не се обвързватъ съ договори съ предприемачи, ако нѣматъ достатъчно налични средства за довършването имъ, а ако нѣматъ такива и разчитатъ на заемъ, да не започватъ строежа предварително, докато не имъ се разреши заемъ, а такива Министерството разрешава съ огледъ разполагаемитѣ средства на фонда.

Българска Централна Коопер. Банка

Администраторъ: не се чете

Директоръ: не се чете

Настоящото въ преписъ се изпраща на г. г. Общинскитѣ Кметове въ Варненски окръгъ, Председателитѣ на училищнитѣ настоятелства и на Началника на Архитектурното бюро по кооперативенъ строежъ на на учил. за сведение и изпълнение.
гр. Варна, 13 августъ 1927 год.

Председателъ: Хр. Митевъ

Секретаръ: Н. Николиевъ

Началникъ
на Окр. Вет. Служба
№ 248
10. VIII. 1927 г.
гр. Варна

Окръжно.
До г. г. Окол. и участ. вет.
лѣкари и фелд. въ окръга.
За сведение на Г-на Окр.
Ветеринаренъ Лѣкарь.

Преписъ.

ПРОТОКОЛЪ

№ 2312

Въ сведенията за обиколките изъ участъка си които участ. вет. фелдшери даватъ, повечето отъ тѣхъ се задоволяватъ да иматъ въ графата „каква работа е извършилъ“ въ дадено мѣсто само „по служба“, или „по обиколка“ безъ да посочатъ точно по каква именно служба сж отишли тамъ.

Понеже въ много случай тия „служебни обиколки“ сж по работа, която нѣма нищо общо съ службата, или пъкъ сж дѣйствително служебни, защото се извършватъ въ служебно време и се състоятъ въ извършване на некая амбулаторната работа, която обаче не се записва въ амбулаторната книга, то думата „служебна обиколка“ служи само за прикритие на дѣйствително извършената, но не записана работа.

Не ще съмнение, че отъ това страдатъ твърде много интереситъ на амбулаториитъ, защото отъ една страна тѣ стоятъ по цѣли дни затворени, а отъ друга повечето отъ извършената въ служебно време лечебна и др. работа не се записва въ амбулаторнитъ книги. За доказателство на това ще кажа само безъ да посочвамъ за сега имена — че нѣкои ветер. фелдшери даватъ сведения, отъ които се вижда, че повечето дни презъ месеца тѣ сж биле въ „служебна обиколка“ безъ да кажатъ каква и сж дали сведения, че презъ месеца сж имали 3 или 5 болни въ амбулаторията си, а презъ нѣкои месеци *нищо единъ*.

Като се погледне ведомостъта за разнитъ болести и се види колко такива сж върлували, лесно може да се заключи отъ какъвъ характеръ сж биле тия служебни обиколки.

Предвидъ на това, поканвамъ уч. вет. фелдшери да обозначаватъ точно каква именно работа сж извършили при тия си обиколки, а г. г. Окол. и участ. вет. лѣкари да контролиратъ подведомственитъ си училищни вет. фелдшери въ това отношение и да взематъ всички мѣрки за засилване на амбулаторната имъ дѣйностъ, която въ нѣкои участъци е сведена до нула.

Н-къ Вет. Служба при Окр. Н. Комисия Д-ръ Пачевъ

Днесъ на 11 юлий 1927 год., Комисията по чл. 39 отъ закона за пжтищата въ съставъ: Председателъ на Варненската Окр. Постоянна Комисия М. Бояджиевъ, Варнен. Окр. Инженеръ Стефанъ Куртевъ, помощ. Варненски Окр. Данъченъ Началникъ Хар. Христовъ и члена на Варненската Окр. Постоянна Комисия Хр. Митевъ следъ като изслуша изложението на Г-на Варненски Окръженъ Инженеръ,

РЕШИ:

1. Най високитъ съответни данъци които да се приложатъ на неисправнитъ тегобари съгласно чл. 39 отъ закона за пжтищата да бждатъ за 1928 година както следва:

а) за простъ работникъ отъ (90) деведесетъ лева за гр. Варна и Провадия (90) лева за селата отъ Варненска и Провадийска околия.

б) за коларъ съ единъ или два коня или два вола по 350 триста петдесетъ лева за гр. Варна и Провадия и по триста петдесетъ (350) лева за колари съ единъ или два коня или два вола за с. отъ Варненска и Провадийска околия.

2. Действителнитъ съответни надници по които да се събира превърнатата задължителна въ пари натурална пжтна тегоба за групитъ населен мѣста, на които пжтищата сж свършени (съгласно чл. 40 отъ закона за пжтищата) да бждатъ както следва:

а) за простъ работникъ (60) шесдесетъ лева за цѣлия Варненски окръгъ

б) за колари съ единъ или два коня или два вола по (300) триста лева за цѣлия Варненски окръгъ.

Настоящия протоколъ подлежи на утвърждение отъ Министерството на Обществениитъ Сгради, Пжтищата и Благоустройството.

Комисия:

Пред. на В. О. П. К.: (п) М. Бояджиевъ
Варн. Окр. Инж.: (п) Ст. Куртевъ
Пом. Вар. Окр. Д. Н-къ: (п) Х. Христовъ
Членъ на Вар. О. П. К.: (п) Х. Митевъ

В ъ р н о ,

Варн. Окр. Инженеръ: С. Куртевъ

ХРОНИКА

Въ с. Преджа, Провад. по инициативата на Мих. Коюмджиевъ мед. фелдшеръ въ сѣщото село е основано народно читалище.

Наредено е само опитнитѣ станции въ образувания чифликъ при Русе и въ Садово при Пловдивъ да даватъ семе за сравнителнитѣ опити съ новитѣ видове сортове пшеници. Това се налага отъ необходимостта за точността на опититѣ.

Тази година ще имаме пребогата реколта на грозде. Такава добра реколта ще има само у насъ въ Испания и Португалия.

На 15 августъ т. г. въ салона на Пост. Комисия бѣха свикани на конференция секр.-бирницитѣ отъ Варненска околия Въ следуюция брой ще изнесемъ целта и задачитѣ на гая конференция.

Ст. Хареевъ.

Кавалджия.

4

Следъ митническитѣ формалности—ний се отправихме къмъ града. Спрѣхме предъ едно грамадно, многоетажно здание — хотелъ и се насганихме въ него. Разкошенъ апартаментъ отъ две стаи бѣха дадени на наше разположение. Понеже бѣхме болни за сънъ, не обърнахме внимание на обстановката и се отдадохме на сладкия и успокоителенъ сънъ.

Следъ като се събудихме къмъ 6 ч. следъ обѣдъ, моя господарь излѣзе на нѣкъде, а азъ останахъ самъ. Но не мина нито часъ, той се върна съ още единъ човѣкъ — американецъ, представителя на фирмата за земледѣлски сечива, който следъ кратъкъ разговоръ ни напусти, като обеща на следния день да дойде пакъ.

На следния день, точно въ опредѣления часъ, представителятъ дойде и заедно съ господаря ми излѣзоха. Последния ме предупреди да не напущамъ

хотела, защото лесно е човѣкъ да се изгуби въ грамадния градъ.

Денътъ бавно минаваше и азъ отъ височината на моя прозорецъ наблюдавахъ голѣмото движение по улицата. Господарьтъ ми не се завърна презъ цѣлия день. Надвечеръ, отъ нѣмане какво да правя, засвирихъ съ моя кавалъ. Отъ отворения прозорецъ на стаята проточено се занизаха звуцитѣ на кавала.

Унесенъ, азъ не чухъ кога се е почукало на вратата и кога сѣ влѣзли въ стаята ми чужди хора, които любезно мис е кланяха. Азъ снехъ кавала и ги изгледахъ нѣкакъ боязливо. Помислихъ, че сѣ дошли за господаря ми. Но единия отъ тия непознати, който схвана моето смущение, взема ми кавала и посочи съ него вратата—иди таму разбери — дали ме изпѣждаше отъ стаята, или какво, азъ не знаяхъ, но разбрахъ, че съмъ направилъ нѣкоя грѣшка—свирихъ безъ позволение. Сѣщиятъ ме поведе подъ рѣка до отворения прозорецъ и съ рѣка ми посочи улицата. Наведохъ се и що да видя — цѣлата улица предъ хотеха задрѣстена съ народъ. Уплашихъ се още повече—грабнахъ кавала, скрихъ го въ калѣфа и решихъ до като не дойде господаря ми, да не мърдамъ на никѣде.

Тѣкмо въ туй смущение пристигна и моя господарь и се уясни цѣлата работа. Дошли да ме викатъ да имъ посвирия съ тоя чуденъ инструментъ, който изглежда, не билъ известенъ още въ Америка. Съ моя господарь, азъ слѣзохъ на бюфета — една огромна зала, която беше буквално препълнена съ народъ. Менъ ми се замая главата, не знаяхъ нито кѣде се намирамъ, нито кѣде стѣпвамъ. Множеството следеше съ очи всѣко мое движение и съ затаенъ дѣхъ чакаше да чуе нещо. Настѣпи такава тишина въ залата, че азъ просто чувахъ ударитѣ на сърдцето си. Не бѣхъ свирилъ до тогава предъ толкова много хора. Всички жадно бѣха устремили погледъ върху менъ. Нагласихъ кавала и съ трептящи отъ вълнение рѣце го поставихъ до устнитѣ си — наведохъ очи и засвирихъ „заплакала ми е гората“, следъ нея втора, трета и четвърта песенъ. Цѣлото множество унесено слушаше—може би за първи пътъ тукъ се слушаше тъжния напѣвъ на

българската песенъ. А колко е хубава и тѣжна нашата родна песенъ!... На нея именно ние дължимъ запазването на нашия родъ и езикъ. При тежките и страшни дни на дългото ни робство, тя живѣ и расна съ насъ и буди народното съзнание. Тая песенъ крепеше духътъ презъ течение на вековетъ, предаваше се отъ уста въ уста и отъ родъ въ родъ. Тая именно песенъ, изразяваща нашия битъ, нрави и обичаи, спаси българското племе отъ потурчване. Тя е била факелътъ за народното ни пробуждане — свѣтлинка въсредъ царящия мракъ.....

(следва)



Духовното обновление на българския народъ

(до освобождението)

3

Русенскиятъ аянинъ Тръстениклията веднага събралъ всичкитеъ дѣреби, които се отправили за Одринъ, гдето сж се и укрепили. Кадри паша съ пристигането си въ Родосто, билъ посрещнатъ отъ кадията, който държалъ речъ и похвалилъ превъзходството на новата войска, обаче, еничеритѣ въ сѣщото време се впуснали върху него и го разважсали на части.

Отъ Силиврия и Чорлу, отъ гдето преминала войската, населението било силно развалувано. Смущението произведено въ Одринъ отъ дѣребентѣ и еничеритѣ, било още по-силно и еничеритѣ отъ всѣкъде възстанали. Селимъ виждалъ, че гражданската война е неизбежна и повикалъ Карди Османъ наша надире: Съ пристигането съ въ Чорлу, той билъ нападатъ, но несполучили да го убиятъ. Селимъ билъ принуденъ да спре туренитѣ въ действие реформи. Отъ друга страна, принцъ Мустафа тайно агитиралъ за престола. А пъкъ френски посланикъ Себастианъ се трудилъ да въкара Турция въ война, която по такъвъ начинъ да иска помощта на Франция. Себастианъ ималъ силно влияние въсредъ еничерскитѣ офицери и когато пристигнала английската флота при Цариградъ, той увѣрилъ еничерския ага, че флотата била повикана отъ министритѣ. Между еничеритѣ настанало силно вълнение. Почнали и записали много новаци. Агата доказвалъ, че министритѣ сж неприятели на държавата и общественото мнение било зле разполо-

жено къмъ реформитѣ. Абдула ефенди и Муса паша, влиятелни личности, осждали Селима като врагъ на държавата и направили голѣмо възтание въ Кабакча. На 31 Май 1807 год. свалили Селима.

Страшна напасть за българското племе сж вили еничеритѣ — тия върли разбойници сж опустошавали България безнаказано. Българскиятъ народъ билъ подхвърленъ на такива мъки и страдания, на каквито, може би, никой другъ народъ, намиращъ се подъ турско иго, не е билъ подложенъ.

Султанъ Селимъ, които чрезъ реформи искалъ да спаси турската държавна отъ проваляне, не срещналъ съчувствие въсредъ народа. Полунезависимитѣ дѣребейове, които въ време на руско-турскитѣ войни сж ходили да се биятъ съ руситѣ, всички се опълчили противъ тия реформи, провъзгласили се независими, възстанали срещу Селима, а при свършенното безсилие на правителството, възникнали и кърджалиитѣ.

Провъзгласилитѣ се за независими паши и дѣребей, освенъ че нищо не заплащали на султана, но и никаква помощъ не давали, даже често пѣти се съединявали съ неприятеля на държавата или пъкъ сами сж възставали и се биели съ войскитѣ на султана. Отъ тѣхъ по извѣстни сж: Тръстеникъ оглу Исмаилъ, Кара Феизъ и др. обаче най-знаменития отъ тѣхъ е билъ Названтъ оглу Османъ.

Всѣкой единъ отъ тия дѣребейове е билъ господаръ на една държавица, която защищавалъ отъ неприятеля, самъ неограничено се разполагалъ съ имота и живота на населението. Когато той отивалъ по плячки съ своитѣ разбойници, други пъкъ опустошавали неговитѣ владения.

Названтъ оглу Османъ билъ уменъ, съ твърдъ характеръ и неустрашимъ — щомъ нещо решавалъ, безъ отлагане извършвалъ.

Баща му Юмеръ сжщо билъ храбъръ и решителенъ мъжъ. Той се билъ отличилъ въ войната съ австрийцитѣ и билъ награденъ съ две села около Видинъ, но като станалъ байрактаръ и почналъ да се слави, видинския паша Мелекъ отъ завистъ заповѣдалъ да го убиятъ.

Презъ 1794 година въ ония мѣтни времена, Османъ за да отмъсти за смъртта на баща си, събралъ около 1000 души арнаути, еничери и кърджалии, нападналъ на Видинъ, разбилъ войската, влѣзълъ въ града и веднага билъ провъзгласенъ за аянинъ на санджака, а отъ после видински паша. Османъ като осждалъ султана Селима за неговитѣ реформи, съставилъ силна войска, снабдилъ се съ оръжие и топове, оградилъ крепостта съ окопи (хендеци), а на войската обещалъ богата плячка.

Презъ сѣщата година Генчъ-ага и Хаманджи оглу нападнали на Видинъ, но Османъ ги прогонилъ. Тѣ се встанили по Врачанскитѣ села и

увеличавали своите сили, като събирали турци и арнауты въ своя лагеръ.

Презъ 1796 г. Османовитъ войници до толкова се намножили, щото изпълнили всички села около Видинъ. При него сж отишли и български войводи, като: хайдутъ Велко, Кондю, Карчо и др. Османъ съ силата и славата си надминавалъ и Султана. Той почналъ да налага данъци, издавалъ манифести, съветъ и пари, наречени пазвантчета.

Румелийскиятъ управителъ Мустафа паша съ 40000 души войска нападналъ Османовитъ войски, прогонилъ ги въ Видинъ и дълго време държалъ града въ обсада, но не можалъ да влезе въ него. Султанътъ неволно призналъ Османа за видински паша, победения Мустафа останилъ съ голъми загуби, а войниците на Османа пакъ изпълнили селата.

Въ 1797 година много отъ кърджалийскитъ чети се преселили къмъ Османа, който още повече се усилилъ. Той потеглилъ съ 80000 войници и завладялъ Никополю, Свищовъ, Плевенъ, Русе, София, Нишъ, Зайчаръ, Неготинъ, прострѣлъ се до гр. Варна и намислилъ да отнеме всички владения на султана въ Европа — даже и самата му столица — Цариградъ.

Диванътъ почналъ да води преговори съ Османа и обещавалъ да го направи въ чинъ везаретъ, но следъ несполуката въ това, презъ 1798 г. била извратена срещу него голъма сила. Славния кара Османъ оглу потеглилъ изъ Азия, капитанъ Хюсенъ паша изъ Цариградъ, Силихтаръ Хюсанитъ паша, както и други 24 паши и аяни отъ разни мѣста съ 300000 души войска и 40 топа.

Преди да пристигне извратената отъ разни мѣста противъ Османа сила, последниятъ се прибралъ въ видинската крепостъ, снабдена съ 120 топа, управлявани отъ поляци и инженери, които проектирали и плана на защитата. Османъ си приготвилъ и храна за цѣли две години.

Войската на султана още съ пристигането си, обсадила града и го държава шесть месеца въ обсада. Най-после Османъ нападналъ и разбилъ войската, която прогонилъ, като отнелъ обоза ѝ.

Османъ умрѣлъ на 5 февруарий 1807 г. но не въ днитъ на своето могъщество, защото съ славата и величието си, той възбудилъ завистъ у нѣкои румелийски аги и деребен, които го напустили.

Ужасна е картината за тия по онова време събития, изложени въ животоописанието на Вратчанския епископъ Софроний.

Следъ смъртта на Османа настанало масово изселване на българитъ въ Влахо-Молдавия. Ожесточението на турцитъ нѣмало граници, защото въ османовата армия вземали участие много българи. Тѣ минали съ своите стада въ Молдавия. Влахо-

молдавския князъ съ особенъ хрисовулъ* обръщай вниманието на старейшинитъ да упазватъ пълно съдействие на тия бежанци, които ги освобождавалъ отъ всѣкакви такси за паша.

Ролята на народния певецъ.

Песенята — това е душата на единъ народъ; това е огледалото на неговитъ терзания, сърби и радости. Чрезъ нея той живѣе, той спомня своето минало и гледа къмъ бъдещето.

Народната песенъ — това е факела и гордостта въ културния вървежъ на една нация. Тя е нейното съзнание и пулъкъ къмъ велики подвизи.

Кой не трепва предъ магическата сила на опияняващата родна песенъ? — Предъ неописувимитъ чувства на възторгъ, трепетъ и скрита народна мъжа?

Народната песенъ — това е душата на единъ народъ, душа, която никога не умира, макаръ и понякога засипана съ праха на вековетъ.

Ние всички таймъ въ сърдцата си родната песенъ, но малцина сж ония, които могатъ да ѝ я поднесатъ съ всичката своя прелестъ. Тия рѣдки избраници сж *народнитъ певци*. Тѣхната роля е голъма. Тѣ съ любовъ надничатъ въ скрититъ гънки на народната душа и ѝ показватъ онова, което чувства, но не може да изрази: хубавата неизчерпаема и вдъхновена родна песенъ!

Такъвъ певецъ е и г-нъ Йорданъ Стояновъ, който е обиколилъ по голъмата частъ отъ нашата страна и е оставилъ въ всички свои слушатели чудни впечатления, които последователно ще почнемъ да публикуваме въ окр. вестникъ.

Сжщиятъ презъ тази година ще предприеме обиколба и изъ Варненския окръгъ, което не може да не бѣде радостъ за всички ония, които ще иматъ щастието да вкусятъ отъ неизчерпаемитъ богатства на нашата народна песенъ.

I.

Уважаеми Г-нъ Стояновъ,

Вашата мисия е благородна, — бихъ казалъ свещена. Въ времена на безпътица, като тия, които преживяваме, да се нагърби човѣкъ съ таквава тежка задача е цѣлъ подвигъ. Невежеството, користята, грубиятъ егоизъмъ властвуватъ още въ душата на нашия народъ. Усилията на всички чести, интелегентни синове на тая страна трѣбва да бѣдатъ насочени къмъ една висша цель — да се издигне духовната култура на масата на нѣ-

*) Единъ отъ тия хрисовули се намира въ наследничитъ на покойника Николай Шоповъ.

колко стъпала по-нагоре и се извади отъ тоя стрипенъ кошмаръ, който гнети и притиска всѣка стремежъ къмъ по вишъ духовенъ животъ. Считайки се щастливъ, че Вие, пренебрегнали личнитъ удобства, които Вашиятъ даръ напълно може да Ви осигори, сте единъ отъ първитъ, тръгнали въ тая посока.

Въ една отъ многобройнитъ си и особено ценни книжки, Григорий Петровъ разказва следното:

Единъ голѣмъ математикъ, голѣма научна сила съ европейска известностъ, професоръ при Московския университетъ Рачински, въпрѣки увѣщанията на своитъ колеги, напуска университета и слиза долу, въ недрата на народа, за да му помогне да се издигне отъ тѣлото невежество, въ което тѣне. Става народенъ учителъ въ едно отдалечено село, за да посвети своитъ сили на народа, отъ който е израсълъ. Въ Тетово (така се казва селото) той прави чудеса. Създава учени, художници, голѣми проводници на правдата...

За тоя нечуванъ подвигъ всички го нарекли лудъ. Григорий Петровъ така и имелувалъ книжката — „Лудъ професоръ“.

А азъ мисля, че нашия народъ ще познае бързо себе си и ще прояви всички свои положителни качества когато всички, които чувствуватъ въ себе си божествения пламъ на искусствата, на науката, станатъ „луди“. Потребни сж луди професори, луди писатели, луди певци, луди лѣкари и общественици; които да се прѣсватъ между народа, да му покажатъ какъ да живѣе, да го накаратъ да прояви всички ценни заложби и брилянти, които крие въ недрата на своя духъ, притисванъ отъ вѣкове.

Приемете, скъпий Труженико, моитъ и на колегитъ ми адмирации.

с. Кара агачъ, 22. X. 1926 год. Следватъ надписитъ на всички учители при Кара агачското първоначално народно училище.

Държ. Промислено Коприно-Тъкачно и Бояджийско У-ще
— въ гр. Харманли. —

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 137

гр. Харманли, 1927 год.

Дирекцията обявява на интересующитъ се, че записването за учебната 1927/28 г. ще се приключи на 10 септемврий.

Училището е смесено. Курсътъ е 3 годишенъ. Въ края на втората година се държи испитъ за завършенъ курсъ, следъ което предстои 10 месечна практика, която може да бжде прекарана въ училището или въ частни заведения. Свършилитъ получаватъ майсторско свидетелство за свободно и самостоятелно упражняване професията, могатъ да продължатъ образованието си въ чужбина, а младежитъ отъ мъжки полъ се освобождаватъ отъ наборна трудова служба, ако упражняватъ занаята 5 години непрекъснато.

Училищното помещение се намира на самата гара, разполага съ хигиенични стаи, обширни салони, овоцна и черничева градини, вкусна вода и дворно мѣсто за игра.

Изучава се теоретически и практически бубохранене, свилоточене, рѣчно и механическо тъкане на копринени, полукопринени, памучни, ленени и вълнени гладки и фигурални платове, боядисване на всички видове текстилни материяли. Изучаватъ се и помощни дисциплини като: книговодство, български езикъ и рисуване върху платъ.

По програмата и уредбата си то е единствено въ България. Гр. Харманли е най-голѣмия производителъ центъръ на пашкули. Има модерна пашкулосушилня и предстои откриване на филатюра. Климата е мекъ.

До сега се е посещавало отъ младежи изъ Хасковски, Пловдивски, Бургаски, Ст. Загорски, В.-Търновски, Плѣвенски и Варненски окръзи. Има свои клоно въ гр. Орта-кьой, а предстои да се открие такъвъ и другаде. Изделията му, прочути по своята трайностъ и доброкачественостъ, намиратъ добъръ пазаръ въ цѣлата страна. При него има уредена столова, въ която се хранятъ учители и ученици на износна цена.

Желающитъ да посещаватъ училището изпращатъ до Дирекцията, въ препоръчано писмо съ платенъ отговоръ, заявление обгербвано съ 3 лв. гербова марка, придружено отъ: 1) кръщелно свидетелство, отъ което да се вижда, че не е по-младъ отъ 14 год. и по-старъ отъ 17 год. 2) Училишно свидетелство за завършенъ III прогимназиаленъ класъ. 3) Медицинско свидетелство, че е физически здравъ и не е късогледъ. 4) Призив-

но свидетелство, ако е записанъ въ наборнитъ списъци. Приетитъ ученици и ученички плащатъ 200 лв. годишна такса, отъ която се освобождаватъ само доказано беднитъ и др. изброени въ закона. Всички, безъ разлика на положение, внасятъ гаранция въ размеръ 300 лв. за обезпечаване умишлени повреди и липси. Униформеното облекло и знакове сж задължителни за всички. За снабдяване съ учебни помагала и др. потрѣби сж необходими въ началото около 1000 лв. Родителитъ или настойници-тъ трѣбва да потвърдятъ, че издръжката на ученика или ученичката е усигурена.

Ще се приематъ ограниченъ брой кандидати.

Директоръ: Х. А. Сокеровъ

Тестеджийско Училищно Настоятелство.

Провадийска околия.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 121.

с. Тестеджий, 10. VIII 927 год.

Тестеджийското училищно настоятелство обявява, че на 11 день отъ обнародването на това обявление въ Варненски Окръженъ вестникъ, въ канцеларията на общинското управление отъ 9—12 часа преди обѣдъ ще произведе търгъ съ явно малонадаване за направа на 70 метра отъ оградата на първоначалното училище при условия означени въ протокола на училищ. настоятелство.

Разрешения за целта кредитъ е 20,000 лв. Безъ камънитъ, които сж вече доставени.

За правоучастие въ търга се изисква 10% залогъ — 2000 лв. свидетелство за честностъ, майсторско свидетелство и удостоверение отъ Инспекцията на труда за редовностъ на работническитъ нмъ книжни.

Всички разноси, като публикация,

възлагане, приемане, гербъ, дантъкъ за нятие, сж за смѣтка на предприемача.

Тържнитъ книжа сж на разположение всѣки день въ канцеларията на училището, а въ деня на търга въ общинското управление.

Председателъ: Дим. Андреевъ

Секр. Гл. учителъ: Дим. Драголовъ

Аязменско Турско Училищно Настоятел.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1

На 31 день отъ датата на публикуването настоящето въ Окр. Вестникъ въ училището въ 10 часа ще се произведе търгъ за отдаването подъ наемъ за 5 стопански години следнитъ училищни ниви:

1. Училищна нива „Аязменска мера“ отъ 60 декара, разделена на 10 парцела.
2. Училищна градина „Дере бою“ отъ 17 декара.

Първоначалната оценка за двата имота е 150 лева годишно на декарь.

Залогъ за правоучастие въ търга е 10% върху първоначалната оценка.

Закона за бюджета и отчетността е задължителенъ.

Всички разноси за гербъ и публикация сж за смѣтка на наемателя.

Председателъ: Али Мустафовъ

Секретаръ: А. Хиневъ

Печатница и Хромолиитография

„Просвѣщение“

на П. Зенгиневъ — Варна.

Поръчка № 517.